

připsaný, musí, má-li se právo užívání na něm pokládati za nárok soukromoprávní, udán — a ovšem potom prokázán — býti důvod soukromoprávní a způsob nabytí, do té pokládati jest právní poměr za veřejnoprávní (Nál. správ. soudu čís. 13 a 683 Budw.). V tomto případě jest nesporno, že lesy, o něž jde, připsány jsou knihovně do vlastnictví obce, žalobci soukromoprávního důvodu svého účastenství na jich užívání v žalobě nejen netvrdili, nýbrž přímo se opřeli o doslov § 70 obec. zřiz., líčíce, že řečené obecní lesy od nepamětných dob společně drženy a užívány byly majiteli několika usedlostí, v poslední době tím způsobem, že majitelům usedlostí tam vyjmenovaných (žalobcům) připadalo po $\frac{1}{12}$ pokud se týče $\frac{1}{24}$ výnosu, kdežto zbytek obci. § 70 obec. zřiz. stanoví, co se toho týče, zda-li občané mají právo k účastenství v užitcích statku obecního a kterou měrou, spravovati se jest obyčejem posavadním, s tím však omezením, aby žádný občan nebral z obecního statku většího užitku, než pro dům a statek potřebí má, leč by zvláštní právní důvod dopouštěl z toho výjimku. Poněvadž dle žaloby užívací právo žalobců spojeno jest s jejich statky, jde tu patrně o užívací práva t. zv. starousedlíků, tedy práva, zakládající se na členství obce, práva z veřejnoprávního důvodu. Samo sebou se rozumí, že nelze si soukromoprávní důvod takového užívání pořídití tím, že se onen starobylý obyčej, jenž určuje právo užívání a jeho míru, nazve »vydržením«, jak to žalobci při jednání učinili. Vydržení, pokud není zákonem zakázáno (§ 43 pat. ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák.), ovšem není vyloučeno, ale, nemá-li mezi nároky soukromoprávními a veřejnoprávními býti rozpor a zmatek, musil by tvrzen a prokázán býti soukromoprávní důvod držby a tudíž vydržení na př. koupě a pod., toho však žalobci ani tvrditi se nepokusili. Jde tudíž o správu obecního statku, který ostatně v roce správním, o který jde (1919), zákonem ze dne 17. července 1919, čís. 421 sb. z. a n. přeměněn byl ve kmenové obecní jmění, spory z této správy však ne náleží na pořad práva, nýbrž musí vyřizovány býti pořadem samosprávným (§§ 70, 77, 96 obec. zřiz.), jsouť předpisy o obecním statku zařazeny do kapitoly páté obecního zřízení, která jedná jak dle svého nápisu, tak dle svého obsahu o »h o s p o d á ř s t v í o b e c n í m«, které vede obec sama a při němž nejen právo schvalovací a dohledací, nýbrž také právo rozhodovací náleží nadřaděným orgánům samosprávným.

Čís. 1368.

Spojena-li s rozkladem proti usnesení nesporného řízení stížnost pro případ, že nebude rozkladu vyhověno, náleží rekursnímu soudu rozhodnouti o stížnosti přes to, že první soud, nevyhověv rozkladu, předsevzal zároveň doplnění ve smyslu vývodů a návrhů stížnosti.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1921, R I 1494/21.)

V podání ze dne 25. června 1921, označeném jako rozklad, po případě stížnost, navrhla Božena V-ová, aby opatrovnícký soud rozkladu jejímu do usnesení ze dne 17. dubna 1921 vyhověl, navržené důkazy připustil a řízení jimi doplnil a pak učinil nové rozhodnutí, pak-li by návrhu tomu nevyhověl, aby podání to jako stížnost předložil rekursnímu soudu, který

nechť napadené rozhodnutí zruší, navržené doplnění řízení první stolici nařídí, anebo sám ve věci rozhodne. Soud první stolice, nevyřídiv prozatím rozkladu, provedl doplnění, stěžovatelkou navrhované, a vydal pak dne 26. září 1921 usnesení v tom smyslu, že se rozkladu Boženy V-ové nevyhovuje a že se rozklad ten jako stížnost předkládá k rozhodnutí soudu rekursního. Usnesení toto soud první stolice ihned stranám nedoručil, nýbrž učinil tak až později. Soud rekursní vrátil soudu první stolice spisy s tím, že neshledává vzhledem ku znění žádosti rozkladu pokud se týče stížnosti vůbec podnětu pro rozhodnutí věci cestou rekursní.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a nařídil mu, by rozhodl předem o stížnosti Boženy V-ové do usnesení okresního soudu ze dne 11. dubna 1921 a po případě také o její stížnosti do usnesení téhož soudu ze dne 26. září 1921.

Důvody:

Postup rekursního soudu neodpovídá zákonu a dovolací stížnost proti němu jest odůvodněna. I když se připustí, že znění konečné prosby rozkladu (stížnosti) Boženy V-ové není naprosto přesným a určitým, vysvítá přece z poslední věty konečné prosby, že stěžovatelka chtěla tímto oprávněným prostředkem dosíci změny napadeného usnesení, ať již po provedeném doplnění nebo bez doplnění jí navrhovaného. Měl proto soud rekursní se podjati rozhodnutí rekursu, to tím spíše, když měl před sebou i šetření provedená dle doplňovacího návrhu stěžovatelčina.

Čís. 1369.

Útvar společenstevní (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.) není přípustným pro družstvo pro postavení a vedení divadla.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1921, R I 1525/21.)

Rejstříkový soud zamítl žádost o zápis firmy »Družstvo pro postavení a vedení divadel »Socialistické scény«, zapsané společenstvo s ručením obmezeným« do rejstříku společenstevního. Důvody: Dle účelu, v II. čl. předložených stanov vytčeného, není předmětem podniku přímá hospodářská podpora členů v jich výživě a hospodaření společnou hospodářskou činností, nýbrž zamýšlené sdružení sleduje účel ideální, kulturní a zábavní, a k tomu útvar společenstevního sdružení dle § 1. zák. z 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. určen není. Osnované sdružení nesměruje ani ke zjednání nových hospodářských statků a tím podmíněnému zmenšení výdajů členů, ani konečně k zachování hospodářských statků členy nabytých, a sdružení to nemá ani v podstatě rázu společenstev v § 1 cit. zák. příkladmo uvedených, takže je jako společenstvo do společenstevního rejstříku zapsati nelze. Rekursní soud usnesení potvrdil z důvodů prvního soudu, k nimž dodal: V předložených stanovách a zejména v účelu, ve čl. II. vylíčeném, nelze spatřovati povahu zvelebení živnosti nebo hospodářství členů společnou hospodářskou činností, jak toho § 1. cit. zákona vyžaduje a ku lepšímu poznání zákonné intence jednotlivé druhy společenstevní příkladmo vypočítává.